

Andris Zeibots
andristeatra@inbox.lv

KOMA

sirreāla drāma

Oneiriskās parādības, dejotāji, **Balsis** – iespējams,
vieni un tie paši tēlotāji
Mocarts, komponists
Konstance, Mocarta sieva

1.

Šūpojošās gaismas. Monotons, minimālistisks ritms.
Centrā stāv Mocarts, pirkstu galos viņam lāzera raidītāji,
kustinot pirkstus, pa sienām lēkā punktiņi.

Katra sakustēšanās rada skaņu.

BALSS_A (*enerģiskā, iesācēja entuziasma pilna*). Ir jūtama
uzlabošanās, stabilizējušies visi organisma funkciju rādītāji!

BALSS_B (*pieredzes intonācijā*). Nogaidīsim, kolēģi. Īslaicīgi
uzlabojumi, tas, protams, ir labi, bet vēl nevaram būt pilnīgi
pārliecināti.

BALSS_C (*nedroša, par sevi nepārliecinātā*). Vai viņš
pamodīsies?

BALSS_A. Protams, vienmēr var cerēt, ka gaidāma iziešana no
komas.

BALSS_C. Vai ir lielas šances?

BALSS_B. Negribas minēt. Koma zinātniskais skaidrojums pats
par sevi, tā vēl ir mistērija mūsdienu medicīnas praksē, šīs
parādības norises mēs tikai nojaušam, bet vēl neprotam
pārvaldīt. Tomēr. Mums jābūt pragmatiskiem. Ko nozīmē
šances? Desmit procentu vai deviņdesmit procentu, tās visas
šobrīd būtu tikai spekulācijas. Vēl jautājums: cik ilgā laika
posmā gaidāma iziešana no komas? Rīt, parīt, pēc gadiem?

BALSS_C. Piedodiet... es tiešām...

BALSS_B. Galvenais ir uzturēt kārtībā vidi, kuru pazīstam un
spējam kontrolēt. Lūk, medicīniskie aparāti, lūk, tīkls, kas
rūpīgi visu fiksē, kas palīdz mums uztvert pat vissīkākās
trauksmes parādības, kas vajadzības gadījumā kalpos kā
instrumenti dzīvības glābšanai. Dzīvība mūsdienās ir
atkarīga no informācijas apmaiņas, to atcerieties!

BALSS_A. To es protu, man ir datu pārraides speciālista sertifikāts.

BALSS_B (*ar pašpārliecinātu smaidu*). Ziniet, ko teikšu: nebīstieties no tradicionāliem risinājumiem. Ieradums, tā ir drošība. Samazinās kļūdas iespēja. Risks mūsu darbā vienmēr ir ienaidnieks. Lai mūs kritizē, lai mūs uzskata par apsūņojušiem celmiem, bet mūsu psiholoģiskā komforta labā būtu pareizi ignorēt šos „gara celmlaužus”!... Turpināsim apgaitu. Lūdzu, jaunie kolēģi!

Turpinās sarunas, nav izšķiramas teksta frāzes, viss vienā jūklī, kamēr Oneiriskās parādības izgaist.

Balsis izdziest, kā „eho” efektā.

2.

Mocarts. Vai ir jau rudens? Līst. Zem manām plaukstām līst lietus.

Manas rokas ir mākoņi. Tās lēni plūst virs pelēkās pasaules.

Klavieru skaņas, Mocarta pirksti it kā slīd pār taustiņiem.

Uznāk Konstance ieklausās.

Konstance. Mums nav naudas.

Mocarts. Vēlāk, mīļā, vēlāk...

Konstance. Es zinu! Es pat sapņos dzirdu šo tavu intonāciju „vēlāk, mīļā”! Vienmēr tikai „vēlāk”! Nekad „tagad”!... Tikai nedomā, es nežēlojos! Tā ir vienīgi mana vaina, ka nespēju iejusties tavā pasaulē, tavā rudenī, tavā lietū!...

Mocarts. Lūdzu, nerunā tā! Tā nav patiesība. Kāda tava vaina?

Neviens nav vainīgs!

Konstance. Es vienkārši cenšos uzminēt, ko tu vislabprātāk vēlētos dzirdēt! Esmu kā vīnogu vītenis uz balkona rudenī.

Kādam no mums taču ir jācenšas saglabāt kaut pēdējās dzīvās saites starp mums!

Mocarts (*nolaiž rokas*). Klusums.

Konstance. Es tevi dzirdu!

Mocarts. Vai jau vasara? Cik svelmaina diena... trūkst elpas!

3.

Oneiriskās parādības. Medicīnisko aparātu nervoza dūkoņa un spalgi trauksmes signāli.

BALSS_B. Kas noticis?

BALSS_C. Es nesaprotu!

BALSS_A. Strauji palēninās pulss! Tas notika negaidot! Pēkšņi!

BALSS_B. Mierīgāk, kolēģi! (*Uzkrītoši maskējas, speciāli neitrālā tonī*) Es visu saprotu, tomēr panikai nav iemeslu! Tas ir kā visur dabā, pat kā ekonomikā – uzlabojumus nomaina krīze,

kritums, līmenis grimst... un tad atkal vilnis paceļas un tā tālāk... (*legrimis aparātu reģistrēto datu pārbaudē*). ... un tā tālāk...

BALSS_C (*klusu pie sevis, uztraukumā, nervozi, rečitē*). ... un tā tālāk... un tā tālāk... un tā tālāk... un tā tālāk...

BALSS_A. Tu ko? Jūdzies? Nekas taču nav noticis! Ei, tur uz Marsa – Zeme taisās doties pusdienās!

4.

Konstance noliek uz klavierēm tintnīcu, noliek papīra lapu, pārdomā brīdi, tad sāk rakstīt. Dažkārt pauzes ieilgst, sevišķi tajās vietās, kurās viņai jāapraksta savas izjūtas. Viņa cenšas maskēt sāpes, bailes, cenšas neitrālāk.

Konstance. Mans mīļais, tu ar mani nerunā jau veselu mēnesi... Tāpēc man nākas tev rakstīt šo vēstuli. Es nekādā ziņā nevēlos tevi atraut no tava darba, patiesībā, es saprotu – tā ir tava dzīve, tava būšana, tava asinsrite, tava elpošana, tava organisma vēlēšanās būt dzīvam, un tas vienlaikus ir tavs darbs, tu mirsti savā rudenī... skaņas, kustības, tēli, simboli... Es cenšos to saprast, patiesi! Es tikai nezinu savu vietu šajā kosmosā... Vai man to vajadzētu zināt?... Varbūt izbeigt visu uzreiz?... Es varētu vienkārši paņemt savas mantas un aiziet. Vai tā? Vai tā?

BALSS_A (*neitrāli, paziņo*). Vilciens atiet no sestā perona. Sagaidītājus un pavadītājus lūdzam būt uzmanīgiem. Dzimšana un nāve ir vienas parādības divas puses. Nedrūzmējieties perona malā!

Mocarts. Man nav biļetes! Nolādēts! Esmu aizmirsis nopirkt to draņķa biļeti! Kur te ir kases?

BALSS_C. Cienītais kungs, vai jūs lūdzu nebūtu Mocarta kungs?

Mocarts. Kur te ir kases?

BALSS_C. Vai varu palūgt autogrāfu?

Mocarts. Citreiz! Es kavēju! Atvainojiet! (*skrien pa telpu.*) Kur var nopirkt biļeti jūsu nolādētajā stacijā?

BALSS_B. Pie manis. Lūdzu! Kurp vēlaties? Berlīne, Stokholma, Tokija, Malaizija, Buenos-Airesa – mūsu vilciens jūs nogādās jebkurā pasaules malā. Lēti!

Mocarts. Ā, nauda! Nauda!... Kur es liku savu naudas maku? Tas palika čemodānā, viesnīcā, istabiņā ar balkonu...

BALSS_B. Zinu, kungs! Es pazīstu šīs viesnīcas visā pasaulē! Gar logu vijās vīnogulāji! Kā manā jaunībā! Jau sāka zaļot pirmās lapas – bija agrs pavasaris!

Mocarts. Uzgaidiet, lūdzu, es tūlīt būšu atpakaļ – tikai paņēmsu čemodānu un naudas maku! Tūlīt! (*Rinķo pa apli, pārējie tēli pagadās viņa ceļā, brīžiem viņš spraucas kā caur drūzmu*).

Konstance. Mocart!

Mocarts. Piedod, dārgā, tagad nav laika, mani beidzot paaicināja nospēlēt koncertu Londonā, mīļā, tu saproti, karaliskās ģimenes klātbūtnē, kāds gods, tu saproti! Es nedrīkstu nokavēt vilcienu! Uz redzēšanos!

Konstance. Mēs šķiramies.

Mocarts. Lūdzu! Ne tagad! Es kritīšu ceļos, ja vēlies! Bet tikai ne tagad, kad man jādodas uz Londonu...

Konstance. Es dzirdēju: „karaliskā ģimene”. Bet kāda man daļa gar „karalisko ģimeni”, cilvēkiem, kurus nepazīstu un nekad mūžā neiepazīšu?

Mocarts. Neesi tik savtīga! Nerunā tikai par sevi?

Konstance. Kāpēc gan nē? Šī taču ir mana dzīve. Mana vienīgā dzīve, mīļais! Man netiek dotas citas izvēles, tā taču ir?

Mocarts. Tas ir sīki, ko tu runā! Es radu nākotni! Un arī tavs vārds jau ir ierakstīts šajā nākotnē! Tu jau esi nemirstīga!

Konstance. Es tā nejūtos. Drīzāk otrādi: varu nomirt kuru katru brīdi! (*Atkal aparātu trokšņi un trauksmes signāli*). Man tikai atliek nokāpt lejup pa šīm pils kāpnēm! Vēss marmors, Mocart, vēss un skaists marmors, mūžības marmors, seno grieķu un romiešu marmors, nemirstības marmors, ja tu tā saki, mīļais...

Mocarts. Tās ir banalitātes, mīļā...

Konstance. Es esmu banāla. Esmu banāla sengrieķu skulptūra muzeja zālē, kuru vairs sen brīvprātīgi neapmeklē neviens mākslas mīļotājs... tik vien kā skolotāja pātagas atdzīti nabaga nogarlaikojušies skolnieki.

Mocarts. Neesi tik savtīga. Lūdzu!

Konstance. Tu man nedod laiku un telpu būt citai! Tāpēc man jāaiziet no tevis!

Mocarts. Es pats esmu sava gadsimta paralēlā telpa un laiks! Tev nav jāmeklē nekas cits šajā pasaulē, tev vienkārši jādzīvo manī!

Konstance. Jauki! Esmu to darījusi visu mūžu. Bet kādreiz viss beidzas! Vilciens atiet un pavadītāji māj atvadas.

5.

BALSS_B. Mākslīgo elpināšanu!

BALSS_A. Ak, dievs, tūlīt!

BALSS_B. Elektrošoku!

BALSS_C. Man bail! Es nepratīšu!

BALSS_B. Saņemieties, kolēga! Šis ir jūsu karš, jums tajā jāuzvar!
Lai kas arī notiktu!

BALSS_C. Lūdzu, vēl šo reizi jūs pats! Man trīc rokas!

BALSS_B. Nē! Esiet pirmajās līnijās! Skatieties nāvei acīs!

BALSS_C. Nē! Es nevaru! Es nekad to nespēšu! Es nevēlos būt
medicīnā! Tagad es zinu: tas nav mans darbs!

BALSS_B. Nav īstais brīdis raudāšanai! Bēgt varēsiet pēc tam!
Nu! Aiziet!

BALSS_C. Nē, nevaru! (*Bēg.*)

BALSS_B. Jūsu izturēšanās ir nepieļaujama! Jūs simboliski
nogalinājat savu pirmo pacientu, apsveicu, kolēģi!

6.

Konstance. Es nejutu svaru. Ir tikai tumsa. Ledains aukstums.
Meln, bezkrāsas. Nekādā telpa, izplatījums. Ne skaņas.
Sadegušas dzelzs atmosfēra, neelpojama vide.

Mocarts. Konstance, nekāp tur lejā! Pagaidi!

Konstance. Par vēlu! Man jau kļūst viegli un labi, es nespēju vairs
atbrīvoties no šīs sajūtas, it kā es dziļā ziemā aizmigtu naktī
un sniegā, un manī atgriežas sajūta, ka viss piepildās,
laimīgās stundas līst pār mani, tās ir sajūtas, kā atgriešanās
mamma vēderā... Cik nāve ir salda, mīļais, nebīsties!...

Mocarts. Nedari tā! Tu man atņem enerģiju... Es nedrīkstu tagad
atslābt, nedrīkstu pamest augšup ceļošo vilni, man jāatrod
nauda, jāatrod vilciens, man jāuzstājas karaļa priekšā! Tam
vajag spēku!

Konstance. Esmu ļauna... tas ir tikpat kā aizmigt uz ledus...
caurspīdīgs ledus – ezera virsma... zem tā visa aizejošā
pasaule, visi cilvēki, kam esmu kalpojusi un kuri mani ir
nodevuši... es tagad varu atriebties visiem!... Kāds
aukstums! Kāda ziema! Kāda laime!

Mocarts. Es pieņemu tavu atriebību. Esmu vainīgs. Ardievu!

7.

BALSS_B. Uzmaniību! Izlāde! (*elektriskās dzirksteles sprakšķis*)

BALSS_C. Nedariet tā! Viņam sāp!

BALSS_A. Paklusē tagad! Ja nevari palīdzēt, vismaz netraucē!

BALSS_C. Tas ir necilvēcīgi! Skatieties smadzeņu darbības līknēs
(*elektronisks pārslodzes troksnis*). Cilvēciskās empātijas
aktivitātes vilnis smadzeņu pieres daļās dzied, viņš kļūst par
zombiju, viņš top nejūtīgs pret citu sāpēm!

BALSS_A. Mēs atgriežam dzīvību! Kā tu nesaproti!

BALSS_C. Viņa smadzenēs izdeg cilvēciskā līdzjūtība! Viņš kļūst par garīgu mironi!

BALSS_B. Kolēģi, atcerieties – mūsu uzdevums ir glābt dzīvību!
Par psihes veselību parūpēsies citi speciālisti!

BALSS_C. Viņš pamodīsies kā psihopāts...

BALSS_B. Uzmanību! Izlāde! (*Sprakšķis.*)

8.

Mocarts maldās telpā. Konstance uznāk citā apģērbā, pavedinātājas plastika. Ironija un prostitūtas neslēptais naidis pret klientu, kurš vienmēr ir vainīgs viņas dzīves veidā.

Mocarts. Kur ir ceļš? Kur ir tā sasodītā viesnīca? Kur mana nauda? Mana eksistence, nolādēts! Galu galā, es gribu ēst!

Konstance. Hei, puisīt! Man ir viss, ko tev vajag! Nāksi līdzi?

Mocarts. Ne tagad!

Konstance. Citreiz būs par vēlu!

Mocarts. O, nē! Šajās lietās nekad nav par vēlu... Bet koncertu Londonā gan es varu nokavēt! Un ja es palaidīšu šādu iespēju garām, tad jau labāk nošauties!

Konstance. Arī to varu piedāvāt! Vecais labais Kleopatras sekss... (*Parāda veclaicīgu pistoli*). Mīlnieks zina, ka mirs pēc mīlēšanās! Tikai čūskas indes vietā, modernāki instrumenti... (*Paklikšķina pistoli, medicīnas aparāti atbalso šo troksni, pārveido*) Pif, mīlulīt!... Šo pakalpojumu sevišķi pēdējā laikā, daudzi izmanto!... Sajūtas neapprakstāmas, jo „pēdējo reizi”, skaistulīt, pēdējo reizi!... Pēc tam, kad visi apskāvieni, elsošana, kūleņošana un sviedru straumes apstāks, kad eksplozija kaujas laukā uzliesmos un viss beigsies, tu patiešām saņemsi reālu lodīti pierītē, vai mutītē, ja vēlēšies... Iedomājies, kas tas par vilni, kāda vasaras kailuma atgriešanās pašā ziemas vidū!

Mocarts. Sasodīts! Vilinoši! Tikai es esmu pieradis neatkāpties no pienākuma mīlestības dēļ! Esmu tā audzināts.

Konstance. Nāc, pāraudzināšu!

Mocarts. Man to nevajag.

Konstance. Kāpēc tad kavējies sarunās... ja jau tik dikti „nevajag”?

Mocarts. Taisnība! Tomēr! Es atbildu „tomēr”! Man ir jāatrod viesnīca!

Konstance. Oppā! Viņš meklē viesnīcu! Re, kur tā ir!

Mocarts. Tiešām... visu laiku esmu gājis garām...

Konstance. Vai tagad tici, ka es redzu tālāk un... skaidrāk... un reālāk? Ko? Neklusē, atbildi bez kavēšanās!

Mocarts. Man jāpārdomā. Nevaru pieņemt lēmumu tā uzreiz...

Konstance. Fu! Un to saka mūzikas ģēnijs, intuīcijas ķēniņš, eksplozīvas izpausmes eņģelis un tumsas ekstraverts?

Mocarts. Savā mākslā, jā... bet dzīvē esmu galēji konservatīvs!

Konstance. Konservatīvs? Dzīvē? Ak, kāda proza!... Labi, ka esmu par naudu pērkama sieviete! Iedomājies! Ja nu es gadījumā, pēkšņi, nezinu kāpēc, meklētu īstu mīlestību, kas notiktu pēc tāda apgalvojuma?... Tad šie vārdi mani sasaldētu uz vietas – pašā vasaras vidū – blāc – ledus gabals!... Ū... auksti...

Mocarts. Viss! Vairs nedrīkstu kavēties! Man jāpagūst uz vilcienu!

Konstance. Tas ilgi neies... Tur kāds negadījums... uz sliedēm nokritusi sieviete, kuras vārds esot Konstance! Viņa jau bijusi mirusi, sirds apstājusies, vēl pirms kritiena – vai saprotat!

Mocarts (*strauji apstājas aizejot*). Konstance?

Konstance. Lūk, tā ir praktiska pieeja, vai nepiekrītat? Nepietiek, ka sirdslēkme, un beigas klāt, vēl arī kritiens vilciena priekšā, lai nodrošinātos ar lielu varbūtību! (*Smejas ilgi, rotaļājas ar pistoli*).

Mocarts. Tu esi ļauna.

Konstance. O, jā! Vispirms es mīlēju, tad tiku atraidīta un pazemota un ļaunums manī iekrita kā sēkla dūņās... sākumā tā bija tīrākā atreibība, tāds kā drusku „neīsts” ļaunums, ziniet: jūtas „dēļ kaut kā” vienmēr ir drusku neīstas, tāda, ziniet, maldīšanās pa tumsu pazemē... Taču es sāku sevi pārdot, lai pazemojumu vēl padziļinātu, lai šo tumsu izlaistu caur visām dziļslām, un vēl dziļāk, dziļāk un dziļāk ienirtu tā dziļēs, tur, kur jau liesmo ugunskuri, un tumsa izklīst dejojošās ēnās, kur ir elle! Lūk, tur es ieguvu īsto ļaunumu. Dabisku, tīru un ugunīgu ļaunumu, mans mīļotais!... Tāpēc neviens no maniem mīlniekiem nešaubās, ka pēc gultas es sagādāšu viņam zārku!... Pat ne zārku, ko tu, Mocart, patiesībā: miskasti, atkritumu bedri, kanalizācijas tārpu paradīzi... Vai nāksi?

Mocarts. Dīvaini, bet es tevi labi saprotu... Māksla „dēļ kaut kā”, vienmēr ir pretrunīga, saraustīta starp motivāciju un dabisku jūtu izpausmi, kam nevajag nekāda iemesla... tikai sapni.

Konstance. Tad nedomā ilgi! Pulkstenis tikšķ.

Mocarts. Bet koncerts!

Konstance. Tas ir tālu! Tās pašas sajūtas tu gūsi pie manis! Daudz tuvāk, nekur nav jābrauc!

Mocarts. Nē! Man vajag doties uz Londonu! Esmu tā audzināts.
Viss! (*let prom*).

Konstance. Tikai nenožēlo. Mans piedāvājums ir reāls, ceļojums turpretī... kas ir tāda Londona... tīra fantāzija.

Mocarts. Es visu mūžu esmu izvēlējis fantāziju ikdienas domāšanas vietā.

Konstance. Tāpēc jau arī esi slepkava.

Mocarts. Ko tu teici?

Konstance. Nu, nu! Tikai nelēkāsim un neplātīsimies ar rokām! Tu esi savas sievas slepkava. It kā pats to nezinātu.

Mocarts. Prom, riebekle!

Konstance. Attā! Starp citu, nupat medicīnas eksperti konstatējuši, ka viņa bijusi stāvoklī, pirms nokrita uz sliedēm!... (*Dodas prom, dziedot kādu bērnu dziesmiņu*).

9.

BALSS_B. Liekas, ka esam uz brīdi sasnieguši pamieru šajā cīņā... Kā jūtaties!

BALSS_A. Paldies, skolotāj! Jūtos daudz ieguvis, ziniet, prakse, tas tomēr ir...

BALSS_B. Jauki, ka esam vienisprātis! (*Pret C Balsi*). Bet jūs neskumstiet, arī jūs esat guvis labu mācību. Sāpes, emocijas, pacienta pārdzīvojumi, to visu jācenšas aizmirst, ja gribam palīdzēt, pretējā gadījumā mēs ļaujamies līdzpārdzīvojuma jūtām, tās mūs sastindzina un mēs zaudējam kontroli. Prāts iestieg emocijā. Gluži sadzīvisks padoms: vienkārši atcerieties, ka padoties mirkļa afektiem ārsta praksē: tas ir slikti.

BALSS_C. Es zinu! Es neko nevarēju sev... padarīt! Tas bija tik šausmīgi! Atbildība taču...

BALSS_B. Biežāk meklējiet emocionālas izlādēšanās iespējas: piemēram, aizejiet uz kādu koncertu! Starp citu, mūsu patients arī šķiet kāds no māksliniekiem? Vai es nekļūdos?

BALSS_A. Tā tiešām ir! Viņš ir mūziķis, un... daudzi saka, ļoti labs, tāds kā mūsdienu Mocarts!

BALSS_B. Pat tā! Kā es neciešu šos pārspīlētos salīdzinājumus!

BALSS_A. Es jums pilnīgi piekrītu, doktor! Ja paskatās tīklā komentāros – šo pasauli apdzīvo vai nu nemirstīgi ģēniji vai totāli idioti. Trešās iespējas nav! (*Smejas*).

BALSS_B. Psihatrijā tas būtu diezgan konstruktīvs simptoms paranojas diagnozei! Bet ja jūs sakāt – sabiedriski plaši izplatīta pazīme... Nu, ko, tad pierakstīsim modernā gadsimta sabiedriskās apziņas īpatnībām...

BALSS_A. Daudzi tur vienkārši izklaidējas!

BALSS_B. Nu, protams, klīnikā garlaicīgi! (*Citā, noslēdzošā tonī*).

Tā! Šodienai diskusiju pietiks! Rādījumi izskatās stabilizēti.

Mēs šodien varam beigt. Kāds paliks dežūrēt...

BALSS_C. Es! Vai drīkstu?...

BALSS_B. Protams. Ja neesat pārdomājis pamest medicīnu, kolēģa!

BALSS_C. Es atvainojos, ka...

BALSS_B. Jā, jā. Saprotu! Tātad palieciet tuvumā, jūs zināt: ja kas gadās es arī būšu blakus, esmu šonakt dežurējošais ārsts! Sauciet, tiklīdz kas atgadās! Un nepadodieties emocijām, nesasalstiet – no aktīvas rīcības, no sekundēm, dažkārt pat sekundes desmitdaļām ir atkarīgs pilnīgi viss – dzīvība vai... kā citādi! Jūs saprotat! Ar labu nakti!

BALSS_A. Čau! Un neaizmiedz! Ja tas mūsdienu Mocarts atstiepsies, tu dabūsi bietē!

BALSS_C. Centīšos.

10.

Fona mūzika, trokšņi. Aparātu dūkoņa, ekrānu rādījumi.

Balsis. Identifikācijas kods. Ievadiet paroli. „Mocarts-Amadejs-Wolfgang” Pieeja satelītam. Ievadiet paroli. „Vasara-rudens-zima-pavasaris.”. Koordinātas. Rietumu 344. Dienvidu 977. Ielas stūris. Personas identifikācija. Ievadiet paroli. „Nepadoties-emocijām”. Pieeja augstceltnei 774411-V-A-M. Virziens: tieši uz priekšu. Apstāšanās signāla gatavība: „Stop”. Lifta identifikācija. Ievadiet paroli. „Londona-koncerts”. Parole atteikta – kļūda! Ievadiet paroli: „koncerts-Londona”. Iekraušana sākusies. Jūsu numurs ir 2015-11-03. Ja vēlaties sasniegt pirmo stāvu, nospiediet pogu „1”. Ja vēlaties sasniegt otro stāvu... Nospiesta poga „4”. Pacelšanās notiek, līmeņi progresā. Līdz ielādēšanas beigām 10 sekundes. Līmeņi progresā, sasniegts 3. līmenis. Līdz ielādēšanās beigām 5 sekundes. Līmeņi progresā, sasniegts 4. līmenis. Identifikācijas kods. Ievadiet paroli pieejai stāvam. „Homo situs interretialis”. Virziens taisni, pa kreisi, taisni. Apstāšanās signāla gatavība. „Stop”. Dzīvokļa numura identifikācija. Pieeja satelītam. Ievadiet paroli. „Konstance-Konstance-Konstance”. Durvju šifrs: „344-977-2015-11-03”. Slēdzene progresā. Līdz ielādēšanās beigām 20 sekundes. 15 sekundes. 10 sekundes. Jūs esat mājās. Satelīts seko. Dzīvokļa temperatūras rādījumi normā, gaisa

mitrums plus 12 procentu. Jūsu ķermeņa temperatūra normā, jūsu fiziskais stāvoklis normā, tonuss: 8 līdz 9 mērījuma punkti zem vidējā. Smadzeņu darbības mērījumi: alfa-ritms aktīvs, beta-ritms palēnināts, gamma-ritms svārstīgs. Redzes signāli: nulle. Dzirdes signāli: nulle. Virziens pa labi, atpakaļ, nogulties. Jūs esat dzīvs. Identifikācija: Konstance. Mocarts. Uzmanību! Kļūda! Uzmanību satelīta kļūda! Satelīta stars novirzīts nulle komats divi grādi! Jūs esat ārpus stara kontroles! Jūs esat ārpus stara kontroles! Rekomendācija: guliet. Nekustieties. Nedomājiet. Neelpojiet. Tonuss: mīnus astoņpadsmit, mīnus deviņpadsmit. Kontroles režīms nestabils. Smadzeņu ritmi: ārpus režīma! Koma! Ievadiet papildus paroli. Ievadiet papildus paroli! Tiek veikta ārkārtas pārstartēšana. Koma. Identifikācijas kods. Nav atbildes. Kļūda. Ievadiet paroli... Koma. Ieraksts no Izplatījuma. Nav iespējams akceptēt. Stop. Koma. Ilgstoša koma. Atskaite sākusies. Pēc atskaites beigām iespējamās neatgriezeniskas izmaiņas. Neatgriezeniskas smadzeņu darbības izmaiņas. Ieraksts no izplatījuma. Izmaiņas. Pārtraukta simbolu plūsma. Koma. Iepriekšējā identitāte dzēsta. Jauns lietotājs. Konstance Divi. Ievadiet paroli. „Sestais perons īslaicīgi slēgts”. Parole pieņemta. Pieeja satelītam ar jauno identitāti Konstance Trīs. Kontroles režīms: apmierinošs. Informācija lietotājiem: pārstartēšana beigusies. Koma.

11.

Iznāk Konstance atkal citā tērpā. Viņa apstājas autobusa pieturā gaida.

Mocarts. Stulbi! Kāds stulbums! (*Konstance pievērš viņam uzmanību, pasper soli sānis, izvairās no acu kontakta*). Tur neesot nekādas viesnīcas! Esmu visu saputrojis! (*Konstancei*). Vai tad tu pati nezināji, ka tur nekādas viesnīcas nav?

Konstance. Ko jums vajag?

Mocarts. Man? Tas ir... kā?

Konstance. Lūdzu, lieciet man mieru!

Mocarts. Konstance! Kas noticis?

Konstance. Es saukšu palīgā! Netuvojieties!

Mocarts. Vai tad es „ko”? Es neko. Tikko pati teici, ka viesnīca...

Konstance. Es jums neko neesmu teikusi!

Mocarts. Bļin, kurš no mums te ir jucis?

Konstance. To vaicājiet savam psihiatram!

Mocarts. Nu, labi... nevajag uzreiz tā uzvilkties!... Es vienkārši esmu apjucis – „apjucis”, nevis „sajucis”, un... un nezinu, ko tagad iesākt? Naudas man nav...

Konstance. Nē!

Mocarts. Ko nozīmē „nē”?

Konstance. Man nav naudas, ko jums dot.

Mocarts. Es arī nemaz neprasu!

Konstance. Aha! Laikam es neko nesaprotu!

Mocarts. Ko tad?

Konstance. Ta' neko! (*Dodas prom*).

Mocarts. Negaidīsi autobusu? (*Konstance neatbild, paātrina gaitu*). Labi! Es klusēju, klusēju! Viss. Neesmu nekāds maniaks.

Konstance apstājas attālāk. Mocarts apsēžas uz ietves malas.

Mocarts. Es tikai gluži vienkārši un dabiski nogalināju savu sievu. Un ... kāds ārprāts... man nav žēl...

Konstance. Nu, paklau! Tas jau ir par daudz! Vai izsaukt policiju? Es varu! (*Izvelk telefonu*).

Mocarts (*apātiski*). Kā vēlaties...

12.

Parādās Balss A. Spiež sava mobilā pogas. Zvana Konstances telefons, kāda melodija, kas pārtrūkst, kad viņa „paceļ” mobilo. Balsis pavada elektroniski efekti.

Balss A. Sveika, Konstance! Kā iet? Es sestdien dodos uz Mocarta koncertu. Nāksi līdzi?

Konstance (*spiež pogas savā mobilajā*). Es labprāt! Vai tev jau ir biļetes?

Balss A. Vēl nav. Man šonakt dežūra. Bet rīt no rīta būšu brīvs un aiziešu nopirkšu.

Konstance. Vai nevar pasūtīt internetā?

Balss A. Protams, var. Jāieiet mājas lapā „Mocarts”.

Konstance. Tad es to izdarīšu. (*Spiež pogas*). Esmu klāt! Redzu Mocarta fotogrāfiju. Cik pazīstama seja!

Balss A. Jā, viņš ir samērā pazīstams!

Konstance. Nē! Esmu viņu satikusi... pavisam nesen! Tikko!

Balss A. Nu, nezinu! Viņam šobrīd vajadzētu būt Londonā un spēlēt koncertu karalim...

Konstance. Karalienei! Viņiem tagad ir karaliene! Es skatījos tīklā! (*Tuvojas Mocartam*). Labi, draugs, man vairs nav laika!

Balss A. Uz drīzu redzēšanos dzīvajā!

Konstance. Aha! Sazināsimies!... (*Mocartam*). E-ei...

Mocarts. Ko?

Konstance. Tu esi Mocarts, vai ne?

Mocarts (*izvelk telefonu, sāk spiest pogas*). Jā!

Konstance. Esmu „feisbukā” tavu draugu sarakstā. (*Apsēžas blakus, abi spiež pogas*).

Mocarts. Es priecājos.

Konstance. Mēs ar kādu paziņu runājām par tavu koncertu. Vai tiesa, ka tu šobrīd esi Londonā?

Mocarts. Man vajadzētu tur būt, taču esmu pamatīgi iestrēdzis tepat pilsētā... Pazaudēju naudu, dokumentus, visu.

Konstance. Cik žēl! (*Tiešā kontaktā*). Varbūt es varu palīdzēt?

Mocarts. Tas būtu jauki!

Konstance. Vienkārši man baigi patīk tava mūzika!

Mocarts. Tas ir labākais kompliments, jo...

Konstance. Jo?

Mocarts. Tikai neapvainojies!

Konstance. Nē, taču!

Mocarts. Jo tu man patīc!

Konstance. Kā draugs „feisbukā”!

Mocarts. Ne tikai.

Konstance. Tagad vairs ne vārda!

Mocarts. Kāpēc?

Konstance. Pārslodze tīklā... vadi svilst.

Mocarts. Tikko bija rudens. Laiks, kad kaut kas izgaist atmiņā, mirst, pazūd, un tagad... turpat blakus atkal ir pavasaris – dīgst, plaukst un zied.

Konstance. Pārāk daudz vārdu, mūziķi... (*Skūpstās*).

13.

Balss C. Ātrāk, dakteri!

Balss B. Jā? Kas noticis?

Balss C. Viņš pamodās! Viņš atvēra acis! Viņš ir izgājis no komas!

Balss B. Ļoti labi. Drīz būšu klāt. Uzmaniet aparātu rādījumus.

Balss C. Ko man darīt?

Balss B. Vienkārši gaidiet mani. Un ziņojiet, ja uz ekrāniem parādās kas neparedzēts!

Balss C. Es centīšos...

Mocarts. Konstance...

Balss C. Ko jūs teicāt?

Mocarts. Konstance. Kur tu esi? (*Aizver acis*).

14.

Zibsnī aparatūras ekrāni.

Konstance. Esmu darbā, pašlaik nevaru runāt.

Balss A. Es tevi redzēju kopā ar mūziķi.

Konstance. Jā?

Balss A. Jā.

Konstance. Kas tad ir?

Balss A. Nekas. Gribēju novēlēt: labu veiksmi!

Konstance. Labi. Man patiešām vairs nav laika! Čau!

Balss A. Neaizmirsti paziņot, ka vilciens jau pienācis! Sākusies pasažieru iekāpšana! Lai nenokavē! Man bija biļetes, tagad es saprotu, ka tev tās vairs nevajag! Vai man tās sadedzināt?

Konstance. Nedusmojies. (*Paziņo, neitrālā tonī*) Sestais perons īslaicīgi slēgts. Sakarā ar iespējami sprādzienbīstama priekšmeta neitralizēšanas pasākumiem ir sākusies pasažieru evakuācija. Lūdzu, sadarbojieties ar policijas darbiniekiem! Lēnām dodieties uz tuvāko izeju! Norādes „izeja” izvietotas visur stacijā. Gaidiet turpmākos paziņojumus.

Zibsnī gaismas. Skan elektroniski trauksmes signāli. Balss B priekšplānā. Arī Balss A, spaida pogas.

BALSS_B. Vai neesat sev uzdevuši vienkāršu jautājumu: kam mums vajadzīgs vēl viens Mocarts? Vai nepietiek ar Volfangu Amadeju, kuru pazīstam jau kopš 18tā gadsimta?

BALSS_A. Kas tas vēl tāds par Mocartu? Kur viņš te uzradies? Esot kaut kādu imigrantu atvase, marokāņu izcelsmes vācietis! Skolā esot bijis trulākais visā klasē, neesot bijis spējīgs noslaucīt puņķi no deguna. Esot tā arī sēdējis un puņķis karājes līdz grīdai!... Kāds vēl koncerts? Tad jau jābūt pašam pilnīgam idiotam, lai gribētu dzirdēt kaut ko tik debilu!

BALSS_B. Katastrofāli slikta bija jau pieminētā komponista, ar jūsu atļauju teikt, „nošu partitūra”. Ir pilnīgi nepieļaujami ekspluatēt profesionālus mūziķus šādas kvalitātes – pat mēle neceļas teikt – „skaņdarba” reproducēšanai. Bezjēdzīgu skaņu atdarinājumi mijās ar monotonu audiālu masturbāciju gandrīz pusstundu ilgi. Tā bija neapraķstāma garlaicība. Puse klausītāju vienkārši piecēlās un devās ārā. Arī šo rindu autors tikai ar pūlēm piespieda sevi noklausīties šo vājrātu līdz galam – vienkārši elementāra pienākuma dēļ dzirdēt visu par ko vēlas izteikties! Tas bija briesmīgs pārbaudījums, esmu drīzāk gatavs iekļūt vilcienu katastrofā, nekā vēlreiz pakļaut sevi tādai spīdzināšanai. Neko sliktāku nekad vēl neesmu dzirdējis!

- BALSS_A.** Nemēģiniet iet uz to koncertu! Es reāli apsolu: es uzspridzināšu to māju. Vai arī neuzspridzināšu – pietiks ar gāzveida vielu, kas pārtrauc dzīvībai svarīgo orgānu funkcionēšanas iespējas, drusku sakustas pirksts, viegls spiediens un pa ausīm sāks gāzties asinis, deguni asiņos, mute un acis pieplūdīs asinīm – neviens nepaliks dzīvs! (*Maniaka ekstātiski saldā tonī*) Neticat? (*Rāda flakoniņu*). Re, kas man ir! Gribat pamēģināt? Ko? Nedzirdu atbildes! Atveriet muti, aizveriet acis, kā bērniībā rotaļājāties... vai nu konča, vai tārps mutē! Neatceraties vairs?... Es atgādināšu!
- BALSS_C.** Man patīk Mocarta mūzika! Tā elpo, kā daba... citādi šķiet, ka dzīvoju laikā bez gadalaikiem... bez gadalaiku gadsimtā. Mākonī. Komā.
- BALSS_B.** Protams, sabiedrībā netrūkst indivīdu, kuriem augstvērtīgas mākslinieciskas kvalitātes jēdziens nenozīmē praktiski neko! Jautājums: vai mēs esam gatavi orientēties uz šo personu gaumi? Saprotiet: mūsu izvēle norāda uz mūsu sabiedriskās apziņas efektivitāti un visas tautas intelektuālā spēka izpausmēm! Ir acīm redzamas, šajā gadījumā „ausīm saklausāmas parādības un lietas”, par kuru „vērtībām” pat nav vērts diskutēt! Klusējošs noraidījums – tāda ir atbilde visiem mūsdienu „mocartiem”!

15.

- Konstance.** Čau, sveiki, labrīt!...
- Mocarts.** Kur tu biji visu nakti?
- Konstance.** Bārā. Vietā, kur visi dzer.
- Mocarts.** Labi. Ej gulēt!
- Konstance.** O! Esmu sagaidījusi! Tā bija pavēle.
- Mocarts.** Tā nebija pavēle.
- Konstance.** Kas tad?
- Mocarts.** Tam, ko mēs tagad sakām it kā viens otram, nav nekādas nozīmes. Tu to aizmirsīsi pēc trim minūtēm.
- Konstance.** Vai es saklausu pārmetumus?
- Mocarts.** Nē. Man jāstrādā.
- Konstance.** Kāpēc?
- Mocarts.** Kaut vai tāpēc, ka man vakarā ir koncerts.
- Konstance.** Mums nav nekā, ko ieraut?
- Mocarts.** Nezinu.
- Konstance.** Tu vispār esi spējīgs pateikt ko vairāk, nekā „jā”, „nē” un „nezinu”?
- Mocarts.** Ej paguli. Runāsim pēc tam.
- Konstance.** Pēc „kam”?

Mocarts. Tagad neko neteikšu.

Konstance. Tev ir režīms. Tev ir ierasta dienas un nakts kārtība.
Tev ir mūzika...

Pauze.

Mocarts. Un tad?

Konstance. Tu esi ieradumu vergs! Zinu: tu esi komā.

Mocarts. Domā, kā vēlies.

Konstance. Es vēlos! Jā, es vēlos!... Ģēnij! Tu esi vecs, tu esi savu ieradumu slimnīcas „dārzenis”! Tu dzīvosi tikmēr, kamēr būsi pieslēgts „akumulatoram”!

Mocarts. Tu nē?

Konstance. Es arī! Kā visi... kā mēs visi pie bāra letes... gudrie un stulbie... dzērāji un atturībnieki... gribas dzelžainie un mīkstie... nesavtīgie mīlētāji un... tie, kuri izmanto viens otru!... visi... visi... dziņu un vēlmju fantāziju patērētāji!

Mocarts. Paklusē, labi? Šobrīd tu nespēj domāt.

Konstance. Vai tad tu spēj?

Tad Konstance sāk smieties. Un smejas ilgi. Mocarts iziet.

Konstance. Beidzot tu esi apjēdzis, ka tavas smadzenes ir tādi paši augi, kā bietes, jūras kāposti un banānu palmas! Cilvēks tīklā! Homo situs interretialis! Tu baidies nonākt ārpus tīkla, ārpus sava zooloģiskā dārza aploka... Tev sapnī rādās, ka esi izraidītais!... Bailes nebūt perfektam, bailes zaudēt savu ģēnija pašapziņu, bailes kļūdīties – visas šīs bailes iegūst neapzinātā tēlu: tu iznāc uz skatuves un pēkšņi saproti, ka nezini, ko darīt... Sapnis taču ir daba, un gadalaiki mainās...

Konstance nonāk pie viņa darba vietas, paņem nošu lapas, smejas un lidina lapas gaisā.

Konstance paliek gaidīt koncerta sākumu.

Mocarts gatavojas savam uznācienam.

Pārejas elektroniskie trokšņi. Zibsnī lāzeru līknes, kā izrādes sākumā.

16.

Ar saviem krēsliem ierodas BALSIS A,B un C. Ieņem priekšplānā skatītāju vietas.

Uznāk Mocarts. Viņš atver savu nošu mapi un sastingst. Tajā ir tikai tukšas nošu līnijas.

Mocarts (*blakus Konstancei*). Manas notis... Tās ir pazudušas!

Konstance (vēsi). Spēlē tāpat!

Mocarts. Es neko vairs neatceros. Lija lietus... bija rudens... Nē! Neatceros!... Bija vasaras svelmainais laiks, jūras krasts, smiltis sakarsušas tā, ka gaiss virmoja virs tā... neatceros, neatceros... Pavasaris... dubļi un kūstoša sniega plēve

parka zālājā... Ziema... ledus segums... zem tā
caurspīdīgās virsmas zemūdens pasaule, ūdenszāles... Nē,
nē, nē!... Ā! Atcerējos – rudens... vīnogu vītenis... Un... Vēl,
kas bija pats galvenais... Pasaule. Tīkls. Cilvēks... Ledaini
auksta izplatījuma telpa... Nē! Nē!... Bija kas cits...

BALSIS A,B un C kā skatītāji korekti izrāda nepacietību par koncerta aizkavēšanos.

Konstance. Publika gaida.

Mocarts. Paklusē! Es cenšos koncentrēties! Es cenšos atcerēties!

Konstance. Dīdžej, uzspēlē šito! (*Nodungo kāda populāra
meldiņa fragmentu*).

Mocarts. Ko tu dari! Izbeidz! Tu nīrgājies?

Konstance. Jā.

Mocarts. Par ko tu man atreibies?

Konstance. Par to, ka tu mani nogalināji!

Mocarts. Es? Tevi? Ko tu runā? Nē, tas ir murgs!

Konstance. Tas ir sapnis – būsim korekti – sapņa darbs: tā tava
neapzinātā psihe ārstē sevi... apspiesto traumu enerģijas
pārvēršas simbolu plūsmā, tad paceļas sapņa laikā, sapņa
telpā, sapņa realitātē... No ārpuses tas nav redzams,
neuztraucies... Tu esi noslēpies tīklā, tu esi komā.

Mocarts. Ak, Dievs! Es neko nesaprotu!

Konstance. Tas arī nav svarīgi...

Ilga pauze. Aparāti reģistrē komu.

Mocarts. Ko man darīt?

Konstance. Ej un sāc koncertu!

Mocarts. Ko es lai spēlēju?

Konstance. Neko. Tavs koncerts ir mūzika reanimācijas sektorā!
Tiem, kuri klīniskajā nāvē!

**Pieiet pie Balsīm A,B un C, pieskaras un šīs būtnes jau
mirušas krīt, sabrūk pār saviem krēsliem.**

Mocarts. Viņi taču ir miruši... (*let starp būtnēm*). Kurš uzrauga
aparātus?

Konstance. To neviens nezina.

Priekšgars.